

Blazing Sunlight
ตั้งตะวันฉายงาน 1
骄阳似我

กุ่ม่าน
เขียน

พันธ์มัย
แปล

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพฯ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากรอคอยกันมานาน ในที่สุดเราก็มีผลงานน่ารัก ๆ หวานละมุนของก๊วน เรื่อง *Blazing Sunlight* ดังตะวันฉายฉาน มาสนอง “ความฟิน” ให้คุณผู้อ่านกัน และยังโชคดีที่ได้ภาพของ Eno มาเป็นปก ซึ่งเป็นปกเดียวกับต้นฉบับจีนด้วย เรียกว่าได้ทั้งนักเขียนในดวงใจและนักวาดที่ถูกใจกันเลย สำหรับเรื่องนี้เป็น ผลงานเรื่องยาว 2 เล่มจบ ซึ่งเป็นเรื่องที่ก๊วนใช้เวลาเขียนนานเป็นพิเศษ เพราะ เป็นผลงานที่เขียนควบคู่ไปกับเรื่อง *You Are My Glory* (你是我的荣耀) ซึ่งเป็นอีกหนึ่งผลงานที่บ้านอรุณนำมามอบให้คุณผู้อ่านเช่นกัน

ถ้ามถึงความคืบหน้าเกี่ยวกับเล่ม 2 ตอนนี้คุณก๊วนกำลังเขียนอยู่ ส่วน จะได้ฤกษ์ออกเล่มพร้อมเลิฟเมื่อไหร่ คอยติดตามนะคะ คาดว่าไม่นานเกินรอค่ะ แม้ว่าจจะออกเล่ม 1 มาก่อน แต่ก็ถือว่าเป็นการจบตอนที่สวยงาม มีบทสรุป ระหว่างคู่พระนางที่ละมุนลงตัว ทั้งปมอื่นๆไว้ให้ไปติดตามกันในเล่ม 2 ดังนั้น ถึงจะยังไม่ครบสองเล่ม แต่ก็ถือว่าครบรสในแบบหวานๆ ไม่ค้างคาในเรื่อง ความรัก คนที่เป็นแฟนผลงานของก๊วน คงรู้สไตล์เธออยู่แล้วว่าเป็นอย่างไร ไม่มีผิดหวังแน่นอน ไปติดตามกันเลยละ

สำนักพิมพ์อรุณ

กันยายน 2563

บทหน้าที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ครึ่งเทอมหลัง ของปีสี่ในมหาวิทยาลัย เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดในชีวิตฉัน

การสมัครงานไม่จบไม่สิ้น การสัมภาษณ์ต่าง ๆ นานา การสอบป้องกันวิทยานิพนธ์จุกจิกน่าปวดหัว ไหนจะยังมีงานเลี้ยงอำลาที่แต่ละงานล้วนไม่เบาไม่เล็ก... ทั้งหมดนี้คงต้องใช้คำว่าโกลาหลมาบรรยาย ทุกคนเป็นเหมือนลูกช่างที่หยุดไม่ได้ ต้องหมุนตัวไปอย่างไม่เป็นตัวของตัวเอง

จนกระทั่งช่วงเวลาที่ต้องหยุดก็มาถึง

คืนวันที่ 23 เดือนมิถุนายน อาเฟิน เพื่อนที่นอนอยู่เตียงข้างตรงข้ามกับฉัน เป็นคนแรกในหอพักเราที่เดินทางออกจากหนานจิง

เธอเดินทางไปเซี่ยเหมิน สถานที่ไกลแสนไกลที่ฉันรู้จักแต่ชื่อ

ฉันไม่เคยคิดว่าจะมีวันแบบนี้ วันที่ฉันน้ำตาไหล วิ่งไล่ตามรถไฟที่เร่งความเร็วจากไปพร้อมกับเสียงหวูด

ฉันเป็นเด็กที่มีความสุขและสุขภาพแข็งแรงมาตลอด

ฉันไม่เคยรู้จักกับการจากลาอย่างแท้จริง

จนกระทั่งนาทีนี้

ต่อไปเราอาจไม่ได้เจอกันอีก

ต่อไป ต่อให้เราได้เจอกัน ก็ทำได้แค่ออยู่ด้วยกันเฉยๆ แล้วก็ต้อง
แยกย้าย

บางทีตอนนั้นเราอาจจะไม่เศร้าเหมือนตอนนี้ เพราะต่างฝ่ายต่างไม่ได้
มีความสำคัญเหมือนตอนนี้ หรือเราต่างเข้มแข็งขึ้น

แต่ช่วงเวลานี้ นานี้ ตอนที่เธอจากไป ฉันทำได้เพียงเดินร้องไห้อยู่
ที่ซานซาลา

ลาก่อน ความเป็นวัยรุ่นช่วงสุดท้ายของฉัน

เราไม่สามารถทำตัวเป็นเด็กเล็กๆ ได้อีก

เพราะเราเรียนจบแล้ว

ปลายเดือนมีนาคมของปีสี่ ในมหาวิทยาลัย ฉัน
จบการฝึกงานที่สำนักงานบัญชีแห่งหนึ่งในอุซึ เดินทางกลับมหาวิทยาลัย
ที่หนานจิง ความจริงฉันอยากทำตัวเป็นมอดในข่าวสารอยู่กับบ้านสักสิบวัน
ครึ่งเดือนหลายๆ แต่เห็นชัดว่าความรักของแม่ไกล่ถึงจุดสิ้นสุด หลังจากฉัน
กวาดตู้เย็นที่บ้านจนเกลี้ยงด้วยสีหน้าละห้อย ก็ต้องระเห็จกลับหนานจิงไป
อย่างมีความรับผิดชอบ

ตอนที่อยู่บนรถ ฉันส่งข่าวไปให้รูมเมท

[แตงโม¹กำลังกลับหนานจิงแล้วจ้า พวกเธอมาตั้งชบวนต้อนรับฉันที่
หน้าประตูมหาวิทยาลัยซะดี ๆ]

ผ่านไปราวสิบนาที ชื่อจึงตอบกลับมา

[เธอเป็นใคร ฉันไม่รู้จัก]

ฉันหัวเราะหึ ๆ กดข้อความรัว ๆ

[เธอ อั้งช่างเถอะ สงสารตัวเองจัง มือซ้ายถือไก่ มือขวาหัวเบ็ด

¹ชื่อ “ซีกวาง” ของนางเอก ออกเสียงใกล้เคียงกับคำว่า “ซีกวา” ที่แปลว่าแตงโม จึงได้ฉายาว่า “แตงโม”

นักร้อง โยนทิ้งไว้บนรถดีกว่า]

ครั้งนี้แค่ลิบวินาทีก็มีข้อความตอบกลับมาเป็นชุดติด ๆ กัน

ชื่อจิ้ง [อ๊ะ! ที่แท้สุดที่รักกลับมาแล้ว อยู่หน้าประตูนั้นแหละ ไม่ต้องไปไหน พี่สาวจะไปรับเธอ]

เสี้ยวเฟิ่ง [แตงโม ยอดรักสุดคะนึงหาที่ไม่ได้พบหน้ามานาน ในที่สุดวันนี้เราจะได้แหะน้องเปิดด้วยกันแล้ว]

...เรารื้อหน้าชนลูกจริง ๆ

ทันทีที่ลงจากแท็กซี่ ฉันเห็นคนกลุ่มหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูมหาวิทยาลัย โดดเด่นสะดุดตาตามคาด หอพักฉันมีกันหกคน นี่มากันเก้าคน หญิงห้า ชายสี่...

ไก่อึ่งตัวกับเบ็ดหนึ่งตัวไม่น่าช่วยเพิ่มสายใยรักได้ขนาดนี้หรือกั้ง ฉันนึกเสียใจที่ไม่ได้ชิงแหะน้องไปสักห้องตอนอยู่บนรถ

“แฉ็ก ๆ ๆ ๆ...ทุกคนเล่นใหญ่เกินไปมัยยะ...”

หัวหน้าเข้ามาดึงหูฉัน “ยายบ้า ช่างสรรหาเวลากลับมาจริง ๆ นะยะ วันนี้เราจะไปกินที่ร้านเหอเซ็งกัน”

ปฏิกิริยาที่ฉันมีต่อคำว่า “เหอเซ็ง” คือ เหอเซ็ง = ปลาต้มผักดอง อร่อยเหาะ = หมูเส้นผัดพริกอร่อยเหาะ = เต้าหู้ผัดไขปูอร่อยเหาะ...

ฉันกลืนน้ำลายพลางชูไก่อึ่งเบ็ดในมือ “อย่างฉันนี่พอจะนับได้ว่ามีของกำนัลพิเศษ ไม่ต้องจ่ายตังค์ปะ”

ชื่อจิ้งทำท่ารับไม่ได้ “เธอนะ ทำหออเราขายหน้าให้มันน้อย ๆ น้อยๆ วันนี้จวงซวีเขาเลี้ยง”

ฉันชะงัก จวงซวีเธอ...ฉันปรายตามองไปทางคนที่ยืนอยู่ห่างออกไป คนอื่นๆ พอเห็นฉัน มากน้อยก็ยิ่งเดินเข้ามาหา มีแต่เขายังยืนอยู่ที่เดิม สวมเสื้อเวเตอร์สีเทาอ่อน ไม่แสดงสีหน้าท่าทีอะไรทั้งสิ้น

จวงซวี...ปฏิกิริยาที่ฉันมีต่อชื่อนี้คือ จวงซวี = นักศึกษาที่โดดเด่นที่สุดในสาขาการเงินระหว่างประเทศ = หนุ่มหล่อที่แค่เย็นเฉย ๆ ก็ยกระดับภาพลักษณ์ของหนุ่ม ๆ ในมหาวิทยาลัยเราให้สูงขึ้นอีก = “เพื่อน” ที่คลุมเครือ

ของทรงทรง...

เดี๋ยวนะ

เนี่ยซีกง ยายโง่ สมองกลวง!

ฉันรู้สึกแสบตาขึ้นมานิดๆ ผ่านมาตั้งนานแล้ว ไม่ได้เรื่องเลยจริง ๆ...
อะไรงงอย่างทำท่าจะทะลักออกมาอยู่ได้...

ฉันรีบแหงนหน้ามองฟ้า หนึ่งวินาที สองวินาที...

“มองอะไรอยู่ได้” หัวหน้าผู้นิยมการใช้จ่ายกำลังดึงหูฉันแรงๆ

สงสัยพวกเขาคงแหงนหน้ามองฟ้าตามฉันกันมาพักใหญ่ ฉันผินยิ้ม
กะพริบตาปริบๆ อย่างไร้เดียงสา “แปลกจัง วันนี้ไม่ยกมีฝนสีแดงตกลงมา”

จวงชวีไม่เคยเลี้ยงข้าวใคร ต่อให้ตอนที่ได้รับทุนเรียนดีก็ตาม ทุกคน
ต่างรู้ว่าพ่อของเขาเสียไปนานแล้ว ที่บ้านมีแต่แม่ที่ร่างกายอ่อนแอ ป่วย
อดๆ แอดๆ และน้องชายที่กำลังจะขึ้นมัธยมปลายอีกคนหนึ่ง แต่เขากลับ
ไม่เคยแม้แต่จะยื่นขอทุนสำหรับนักเรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์

พอพูดออกไปถึงเพิ่งรู้ว่าเหมือนกำลังแตกดันคนอื่น ทุกคนมีท่าที
กระอักกระอ่วนเล็กน้อย อาเฟินถลิ่งตาใส่ฉันอย่างเอาโทษ หยิกมือฉันเต็มแรง
ต่อหน้าทุกคน

เจ็บอะ! เธอไม่ได้ตัดเล็บมานานแค่ไหนเนี่ย! น้ำตาฉันแทบเส็ด

สงสารตัวเองจริง ๆ ที่ต้องถูกเพื่อนร่วมหอพักทรนทาทรกรรมจนชิน
ทำให้ตอนนี้ได้แต่โกรธแต่ไม่กล้าพูด นอกจากนึกน้อยใจว่า ฉันไม่ได้ตั้งใจ
ซะหน่อย หมอลานต้องกัดคนฉันใด...ตัวฉันที่กำลังลนก็ต้อง...

สุดท้ายยังคงเป็นทรงทรงที่ช่วยไกลเกลี่ย “จวงชวีเขาเซ็นสัญญากับ
ธนาคาร A ที่ช่างโง่ ได้เงินเดือนหมื่นกว่านะ!”

“เธอ” ธนาคาร A เงินเดือนหมื่นกว่า เงินเดือนระดับนี้ต่อให้เป็น
นักศึกษาวัยยังไม่แน่ว่าจะได้!

ฉันมองจวงชวีด้วยสายตาดิ้นตลกใจ เช่นเดียวกับที่เขา กำลังมองฉัน
ดวงตาสีดำสนิทจับจ้องฉันราวกับอยากรู้อาฉันจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

...ฉันคิดไปเองรีเปล่านะ

แต่ไม่ว่าอย่างไร ฉันก็ควรแสดงความยินดีกับเขา ฉันจึงเดินเข้าไปพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ดีใจด้วยนะ จวงซวี...อ้อ งั้นต่อไปเวลาฉันไปเที่ยวข้างไท่ คงต้องอาศัยนายช่วยเลี้ยงดูปู่เสื่อหังเรื่องกินเรื่องเที่ยว...”

“พรุ่งนี้เธอถึงจะกลับไม่ใช่หรือ”

ระหว่างที่ฉันกำลังพูดพล่ามก็ถูกเขาตัดบทด้วยน้ำเสียงหัวทิ่มกั๊กวาน ฉันมองท่าทางวางมาดของเขาอึ้ง ๆ มีนตึบไปเล็กน้อย...นี่นายจะถามเอาอะไร

อาเฟินรีบเข้ามาคว้ามือฉัน ลากตรงไปที่ร้านเหอเซิ่ง “จวงซวี ตกลง นายจะเลี้ยงไม่เลี้ยง ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว!”

ต่อจากนั้น ฉันถึงเพิ่งนึกขึ้นได้ตอนเห็นอาหารอร่อยเต็มโต๊ะในร้านเหอเซิ่ง ถ้าฉันไม่โดนแม่ไล่ให้รีบกลับมา ฉันก็ต้องกลับมาวันพรุ่งนี้จริง ๆ เพราะเมื่อวานฉันโทร.บอกกรมแม่ว่าจะกลับพรุ่งนี้

จวงซวีเขา...ไม่ได้คิดจะเลี้ยงข้าวฉันสินะ

ว่ากันตามเหตุผล ถ้าเป็นคนที่มีศักดิ์ศรีหน่อยจะต้องโยนตะเกียบทิ้งและเดินออกไปตอนนั้นเลย แต่...ฉันใช้คนที่มีศักดิ์ศรีแบบนั้นซะที่ไหน

เฮอะ! ฉันนั่งบ๊ี้โครงแรง ๆ การกินเป็นสองเท่าต่างหากที่เป็นตัวฉัน

ฉันกินแต่กับ ไม่กินข้าว แถมยังกินของแพง เครื่องดื่มก็ต้องเป็นน้ำผลไม้คั้นสด ๆ...

กินเป็นพายุกุแคม กินแบบสวาปาม กินเหมือนตะเกียบมีชีวิต...

“แตงโม เธอเป็นตัวยอะไรเนี่ย” เสี่ยวเฟิงซึ่งนั่งอยู่ทางด้านซ้ายมองฉันอย่างหวาด ๆ

ฉันถึงเพิ่งรู้ว่าตัวเองกลายเป็นจุดสนใจในโต๊ะไปเสียแล้ว ไม่รู้ทุกคนหยุดตะเกียบหันมามองฉันกินอยู่คนเดียวตั้งแต่เมื่อไร จวงซวีนั่งตรงข้ามกับฉัน เขาเหลือบมองมาแวบหนึ่ง แล้วยกมือขึ้นเรียกบริการ

“สั่งอาหารเพิ่มครับ”

ฉันยังไม่ทันหันหน้าแดง หัวหน้าที่นั่งหน้าบด้านขวาหยิกขาฉันแรง ๆ “สำรวมหน่อยสิยะ”

หยิกอีกแล้วนะ...

เซ็ง! ฉันแค่แปลงความเสียใจและความโกรธเป็นความเจริญอาหาร
ต้องรุนแรงกันขนาดนี้เชียว?

ไม่กินก็ไม่กินสิ...ถึงอย่างไรก็กินไม่ลงแล้ว ฉันเอาตะเกียบจิ้มๆ
ตีส้มหมูในซามอย่างหมดอารมณ์ นึกไม่ออกว่าเมื่อก็กินมันลงไปได้อย่างไร
ทั้งที่เลียนขนาดนี้

ไม่นานบรรยากาศคบนโต๊ะอาหารก็ตึกคักขึ้น แน่นนอนว่าหัวข้อหลักอยู่ที่
งานของจวงซวี แพนของหัวหน้ากับซือจิ้งอยู่หอพักเดียวกับเขา พอเบียร์
เข้าปากมากเข้า สองคนที่ขนาบซ้ายขวาก็ถอดไหล่จวงซวีพลางพูดเสียงอ้อแอ้
“จวงซวี นายเป็นคนที่เหมาะที่สุดในคณะเรา ต่อไปพวกพี่น้องต้องอาศัยนาย...”

ซือจิ้งมองยิ้มๆ “ดูท่าทรงทรงคงต้องหางานอีกรอบ”

เสี่ยวเฟิงกินพลางถามเสียงอู้อี้ “ทำไมต้องหาใหม่ล่ะ ที่ได้ตอนนี้ก็ดี
อยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

“เพราะงานนี้มันอยู่หนานจิง ไกลจากช่างไห่เกินไป” น้ำเสียงของซือจิ้ง
คลุ่มเครือ เธอขยิบตาอย่างซุกซน

“อ้อ...” เสี่ยวเฟิงลากเสียงยาวเหมือนเข้าใจ อยู่ๆ ก็หันมาหาฉัน
“แดงไม่!”

“หา!” ฉันกำลังตั้งหน้าตั้งตาจิ้มตีส้มหมูในซามถึงกับสะดุ้ง เม้าท์ทรงทรง
กันอยู่ไม่ใช่หรือ จะเรียกฉันทำไม

“ไก่อที่เธอเอามาอร่อยดี” เสียงของเธอออกพอใจมาก

ฉันพูดไม่ออก

เสี่ยวเฟิง เธอมันเป็นหมู

“เธอมันเป็นหมู”

หัวหน้าพูดแทนใจฉันอย่างไม่ปราณี ดูเหมือนคนที่คิดแบบนี้จะไม่ได้
มีแต่ฉันคนเดียว

ซือจิ้งหัวเราะ วกกลับมาที่เรื่องเดิม “ดูเหมือนช่วงนี้จะมีจ๊อบแพร์ของ
ทางช่างไห่ ทรงทรง เธอจะไปมั๊ย”

“ถามอะไรอย่างนั้น ต้องไปสิ” ทรงหวงวางตะเกียบลงด้วยท่าที่สง่างาม “ที่ช่างให้มีโอกาสก้าวหน้ามากกว่า ก่อนหน้านี้ฉันส่งเรซูเม่ไปตลอดแหละ”

ชือจิ่งกะพริบตา “พวกเธายังไม่ได้ทำอะไรเลย เธอจะร้อนตัวไปทำไม”

ในที่สุดฉันยึดตีนหมูที่โดนกระต่ายย่ำเข้าปาก อยู่ๆ ก็รู้สึกกว่าอาหารมือนี้ทั้งน่าเบื่อและยาวนานมาก อาจเพราะก่อนหน้านี้ฉันกินจนอึดเกินไป สายตาเผลอเหลือบมองจวงชวี เขากำลังหันไปคุยกับจ้าวซุย แฟนของชือจิ่ง ดูเหมือนจะไม่ได้สนใจเรื่องที่เราทั้งคู่หญิงคุยกัน

2

หนึ่งชั่วโมงเต็ม ๆ กว่าทุกคนจะเดินออกจากห้องอาหารแบบ ส่วนตัวในสภาพอึมแป้ล จวงชวีเดินไปเช็กบิลที่เคาน์เตอร์ด้านหน้า ฉันตั้งใจ เดินรั้งท้ายสุด รักษาระยะห่างจากทุกคนเพราะตัวเองเริ่มจะเรอ

= =

ตอนเดินออกจากร้านต้องผ่านเคาน์เตอร์ด้านหน้าที่จวงชวีเช็กบิลอยู่ ฉันปิดปาก ตั้งใจจะเดินผ่านไปให้เร็ว คิดไม่ถึงว่าเสียงเรอจะดังชัดผ่านลำคอ ติด ๆ กันถึงสองครั้งโดยไม่ให้ความร่วมมือในจังหวะนี้พอดี

ฉันตัวแข็งทื่อ ตามองแผ่นหลังเหยียดตรงของจวงชวี

นายไม่ได้ยินนะ ไม่ได้ยิน ห้ามหันมานะ...

เสียชีวิตที่สวรรค์ไม่เป็นใจ จวงชวีซึ่งกำลังจ่ายเงินต้นหันมา และเห็น ว่าเป็นฉัน จากนั้นก็หันกลับไปด้วยสีหน้านิ่งสนิท

ฉันรีบเดินออกไปอย่างรวดเร็ว *ชายหน้าชะมัด*

พอเดินออกมาก็ถูกหัวหนากับเสี่ยวเฟิงหัวเราะเยาะอย่างไม่ไว้หน้า ยิ่งแข็งหนักขึ้นอีก พวกซื้อจิ้งกำลังปรึกษากันว่าจะไปต่อที่ไหนดี จวงชวีเดิน ออกมา แต่ไหนแต่ไรเขาเป็นคนประเภทหนึ่งเสียด่าลึงทอง แต่ครั้งนี่กลับเป็น ฝ่ายเสนอ “ไปร้องคาราโอเกะกัน”

“ว้าว จวงซวี วันนี้นายเปย์จ้ง ร้องคาราโอเกะช่วงเวลานี้มันแพงมากนะ”

“จริงด้วย ไหนบอกว่าจะไปทำอะไรดื่มแล้วเล่นไพ่ หรือไม่งั้นไปเดินเที่ยวตลาดกลางคืนกันดีมัย”

“ไม่เป็นไร สนุกกันก็พอ” จวงซวีว่าพลางซ้อนสายตาดูขึ้นมองฉันอย่างปุบปับ ดวงตาเขาเหมือนบ่อน้ำลึก แต่มุมปากเหมือนจะยิ้มก็ไม่เชิง

ฉันชะงัก

ทุกคนพากันเฮฮาด้วย มีแต่เสียงเพ็งที่ไม่เห็นด้วย “ไม่ได้หรอก แดงโมเอาแต่เธอแบบนี้ จะร้องเพลงได้ยังไง”

ก็จริงเหอะ ฉันเป็นแบบนี้ จะให้ร้องเพลงไปเรื่อยไปเธอ แค่คิดก็ขำแล้ว

จวงซวีก็รู้ดี...หรือเขาจงใจ ความคิดนี้ทำให้ฉันรู้สึกรับไม่ได้ หน้าเริ่มร้อนขึ้นมานิด ๆ

แต่บางทีเขาอาจแค่คิดไม่ถึง ฉันไม่ควรอ่อนไหวเกินไป เขาไม่มีความจำเป็นต้องทำแบบนี้ แต่สายตาเมื่อก็มันหมายความว่าอะไร

ได้ยินเสียงเพ็งพูดแบบนี้ ทุกคนจึงกรอกรันหมด หัวหน้าหยิกฉันที่หนึ่ง “เธอนี่มันปัญหาเยอะนักนะ ห้ามเธอ”

“เอ็ง ฉันไม่ไป พวกเธอไปกันเถอะ” ฉันบอก

ซือจิ้ง “เธอจะกลับไปทำอะไรคนเดียว”

“ฉัน...” ขณะกำลังหาข้ออ้าง มือถือก็ดังขึ้น ฉันรีบหยิบมือถือออกมาเดินห่างออกไปสองสามก้าว

สายจากลุง

“ซีกวง แม่หนูบอกว่าหนูกลับมาหนานจิงแล้ว ทำไมไม่โทร.หาลุง”

“หนูเพิ่งถึงค่ะ พอดีออกมากินข้าวกับเพื่อนนะคะ”

“กินเสร็จแล้วใช้มัย คืนนี้มาค้างบ้านลุงนะ ลุงให้ป้าจางเตรียมห้องให้”

“ค่ะ...หนูจะไปเดี๋ยวนี้”

“อยู่ไหนล่ะ ลุงจะให้เหล่าจางไปรับ”

“ไม่ต้องหรอกคะ เดี่ยวหนั่งรถไปเอง”

ฉันคุยกับลุงอีกเล็กน้อยก่อนเก็บมือถือ หันกลับไป พวกเพื่อน ๆ ที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกลกลับมาคุยเล่นกัน บรรยากาศกลมเกลียวเป็นธรรมชาติ นึกถึงบรรยากาศเมื่อกี้ บางทีฉันไม่ไปน่าจะดีกว่า

บางทีเมื่อครึ่งปีก่อน ฉันไม่ควรย้ายกลับมาอยู่หอพักด้วยซ้ำ

“ฉันไม่ไปนะ” ฉันเดินไปบอกพวกเขา “ต้องไปบ้านญาติ”

ฉันมองไปทางจวงจวี่อย่างอดไม่ได้ นึกในใจว่าที่ฉันพูดแบบนี้คงทำให้เขาสบายใจขึ้น แต่กลับเห็นเขาเป็นหน้าไปทางอื่น เหมือนไม่ได้รู้สึกอะไร รอยยิ้มที่มุมปากหายไป

“ตึกหน้อยค่อยไปไม่ได้หรอก” ซือจิ้งรั้งฉัน

“ช่างเถอะ นั่งรถมาเหนื่อยจะตาย ไม่มีแรงไปสนุกต่อหรอก” ฉันโบกมือ “ไปก่อนนะ ไว้เจอกัน”

หลังจากบอกลาเพื่อน ๆ ฉันเดินทอดน่องไปที่ป้ายรถประจำทาง รถประจำทางผ่านมาคันแล้วคันเล่า แต่ไม่มีสาย 12X ที่ฉันคอย บางครั้งรถประจำทางในหนานจิงชอบเกาะกลุ่มมาพร้อมกัน บทจะไม่มากก็ไม่มาเป็นหนานสองหนาน แต่บทจะมาก็มาทีเดียวสองสามคัน

ระหว่างที่กำลังรอรถ มือถือดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เป็นเจียงรู่ย ญาติผู้น้องโทรมา

“พี ยังไม่ขึ้นรถใช้มัย”

“ยัง”

“อย่าลืมเอา PSP ของผมมาคืนด้วยนะ พีลืมหลายครั้งแล้ว”

“อ่า...” จริงด้วย ฉันยิ้มเครื่องเล่นเกมของน้องมาตั้งนาน บอกว่าจะเอาไปคืนก็ลืมทุกที แต่ของอยู่ที่หอพัก ฉันต้องวกกลับไปเอาก่อนหรือนี่

“คราวหน้าค่อยเอาไปให้ได้รีเปล่า” ฉันต่อรอง

“ไม่ได้” เจียงรู่ยยืนยัน “พี่ชอบหลงลืมเป็นคนแก่ คราวหน้าแล้วก็คราวหน้า ผมไม่เชื่อแล้ว”

หลงลืมเป็นคนแก่...

อายุอย่างฉันนี่ ถ้าจะเรียกก็ต้องเรียกว่าหลงลืมเหมือนสาวรุ่นลี้ถึงจะ ถูก = = เด็กอะไรด้อยการอบรมจริง ๆ

ฉันเดินกลับหอพักอย่างจนใจ ยังดีที่หอพักอยู่ไม่ไกลจากป้ายรถประจำทาง มากนัก แค่ต้องเดินขึ้นบันไดไปชั้นสี่

เตียงฉันเป็นฟูกบนติดหน้าต่าง มีม่านเตียงกันเป็นพื้นที่ส่วนตัวเล็ก ๆ เหมือนกับเตียงอื่น ตอนแรกมันไม่มีแขวนอยู่หรอก แต่ทุกคนเขาแขวนกัน ถ้าเราไม่แขวนจะกลายเป็นตัวประหลาด

ฉันเป็นชั้นเตียง จังหวะที่กำลังรื้อหาเครื่องเล่นเกมอยู่บนเตียง ประตูหอพักก็ถูกผลักเปิด ตามมาด้วยเสียงซอจิ้ง “เถียงกันตั้งนาน สุดท้ายก็ไปเดินเที่ยวอยู่ดี”

“คาราโอเกะห้องเต็มหมด ทั้งที่วันนี้ไม่ใช่วันหยุด ทำไมคนถึงเยอะได้นะ ไม่แปลกที่จวงซวีจะเดินหน้าตุ้มมาตลอดทาง”

เสียงนี้เป็นของเสี่ยวเฟิง แปลกจัง ทำไมพวกเธอถึงกลับมากันแล้วละ “รีบเปลี่ยนรองเท้าเถอะ พวกเขาคอยเรายู้อ้างล่าง”

“รอแป็บ ฉันไปเอาเสื้อคาร์ดิแกนบนเตียงก่อน ดีก ๆ มันหนาว”

“เธอนี่เรื่องเยอะจริง”

มองผ่านรอยแยกตรงม่านเตียงออกไป ซอจิ้งกับหงหงกำลังนั่งเปลี่ยนรองเท้าที่ฟ้าอยู่ที่เตียงของตัวเอง ขณะที่เสี่ยวเฟิงปีนขึ้นไปบนเตียงตัวเอง

ฉันกำลังจะเรียกพวกเธอ กลับได้ยินซอจิ้งถามว่า “หงหง วันนี้เธอกับจวงซวีเป็นอะไร ไม่คุยกันเลยสักคำ”

หัวใจเต้นผัดจิ้งหะแบบแปลก ๆ ฉันปิดปากสนิท

หงหงหัวเราะเบา ๆ “เราเป็นอะไรกัน ใครตั้งกฎว่าเราต้องคุยกัน”

“พวกเธอเป็นอะไรกัน! หวานใจวัยเด็กที่โตมาด้วยกัน หมู่เนื้อของสาวเนื้อหยกคนดังของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย A ไง หงหง ฉัน

ไม่รู้จริง ๆ ว่าพวกเขาทำอะไรกันอยู่ ทั้งที่สองคนมีใจให้กันแต่กลับไม่มีใครยอมพูด ถ้าพวกเขาเคลียร์กันตั้งแต่ต้น แดงม่อก็คงไม่...” เสี่ยวเฟิงชะงัก แคนเสียงเบา ๆ ทีหนึ่ง

น้ำเสียงของซื่อจิ้งอ่อนโยนกว่ามาก “ตกลงพวกเขาจะเอาอย่างไรกันแน่ จะทำแข็งใส่กันแบบนี้หรือ ใกล้จะเรียนจบแล้วนะ หรงหรง พวกเขาทำมากเกินไป บางครั้งการยอมถอยให้ก่อนไม่ได้หมายความว่าแพ้หรอกนะ”

ผ่านไปครู่ใหญ่กว่าหรงหรงจะพูดด้วยน้ำเสียงเยาะหยันตัวเอง “เยี้ยหรง ในวันนี้ยังเป็นเยี้ยหรงในวันวาน แต่พวกเขาคิดว่าจงชีวิตในวันนี้จะยังเป็นจงชีวิตในวันวานอยู่หรือ”

เสี่ยวเฟิงไม่เข้าใจ “ที่เธอพูดหมายความว่าไง หรือเพราะจงชีวิตเขาได้เงินเดือนเป็นหมื่น เลยไม่สนใจเธอ”

แต่ซื่อจิ้งกลับถามเหมือนจะเข้าใจ “หรงหรง เธอเสียใจใช่ไหม”

หรงหรงลุกขึ้น “เสี่ยวเฟิง หยิบเสื้อเสร็จรีบๆ ไปกันเถอะ”

หลังจากพวกเขาออกไปได้พักหนึ่ง ฉันก็หาเครื่องเล่นเกมเจอแล้วออกจากหอพัก แต่เลือกไม่นั่งรถ ค่อยๆ เดินไปบ้านลุงแทน

บ้านลุงอยู่ไม่ไกล นั่งรถประจำทางจากมหาวิทยาลัย A สิบห้านาทีก็ถึง ฉันอยู่ที่นั่นสามปี ตั้งแต่ปีหนึ่งถึงปีสาม

ลุงกับป้าเป็นนักธุรกิจ ต้องบินไปโน่นมานี่ทั่วประเทศ ถึงที่บ้านจะมีแม่บ้านจ้างคอยดูแลเลี้ยงร่วยลูกชายของพวกเขา แต่ทั้งสองก็ยังไม่วางใจกังวลว่าลูกชายจะเรียนไม่ดี ดังนั้นทันทีที่รู้ว่าฉันสอบเข้ามหาวิทยาลัย A ได้ ลุงจึงให้ฉันมาอยู่ที่บ้านเขาทันที

เพราะเหตุนี้ ฉันจึงอยู่มหาวิทยาลัยแค่หนึ่งเดือนช่วงที่มีการฝึกทหารสำหรับนักศึกษาใหม่ หลังจากนั้นก็ขนข้าวขนของย้ายไปหาเครื่องซักผ้ากับแม่บ้านที่บ้านลุง

จนเปิดเทอมปีสี่ ฉันถึงได้ย้ายกลับมาที่หอพักอีกครั้ง โดยให้เหตุผลกับลุงว่าจะได้สะดวกตอนหางานกับเก็บตัวเขียนวิทยานิพนธ์ที่หอสมุด

3

หลังจากต่างที่บ้านลุงหนึ่งคืน ฉันก็กลับไปมหาวิทยาลัย เพราะวิทยานิพนธ์ของฉันจะเสร็จไม่ทันอยู่แล้ว

หัวข้อวิทยานิพนธ์ของฉันคือ *บทวิเคราะห์การผูกขาดของกลุ่มผู้ได้รับผลประโยชน์ทางธุรกิจออนไลน์* หลักๆ คือ อะแฮม...ก่อนหน้านี้ฉันไม่รู้หัวข้อนี้คืออะไรด้วยซ้ำ เพราะช่วงก่อนเดือนมีนาคม ฉันยังวนอยู่กับการฝึกงาน ทำให้ไม่มีเวลาเขียนวิทยานิพนธ์ ตอนนี่ถึงเพิ่งเริ่มรู้ว่าต้องเร่งมือพอโทร.หาอาจารย์ที่ปรึกษาที่ถูกข่มอย่างน่ากลัว ทำให้ต้องไปหมกตัวอยู่ในหอสมุดติดต่อกันหลายวันอย่างลนลาน

ตอนสี่ขวบเพิ่งส่งข้อความมา ฉันกำลังหาข้อมูลอยู่ในหอสมุด พอเห็นข้อความบอกว่า [ศาลาล้างหมึก สามคน ชาติหนึ่งขา] ฉันก็รีบยืมหนังสืออ้างอิงหลายเล่มเพื่อไปกอบกู้สถานการณ์อย่างตื่นเต้นกระตือรือร้นทันที

ไฟเซ็งจี¹เป็นหนึ่งในกิจกรรมที่ได้รับความนิยมที่สุดในกลุ่มนักศึกษาปีสี่ที่ไกล่เรียนจบ หอเรามีทุกคน นอกจากทรงทรงที่เล่นไม่เป็น ฉันกับเสี้ยวเฟิงเฟิงหัดเล่นได้ อีกสามคนที่เหลือเป็นขาไฟเซ็งจีก็มีระดับมาตรฐาน

¹ เกมไพ่โป๊กเกอร์ที่เล่น 4 คนประเภทหนึ่ง ซึ่งนิยมมากในประเทศจีน

ตอนที่วิ่งไปถึงศาลาล้างหมึกอย่างกระดึ่กระด้า สิ่งแรกที่ฉันเห็นคือ แผ่นหลังของจวงซวี หรงหรงนั่งดูไฟอยู่ข้างๆ เขา คาดว่าคงได้ยินเสียงฝีเท้า ของฉันเลยหันมา

“ซีกวง เธอมาแล้ว”

“อืม” ฉันพยักหน้า ผ่อนฝีเท้าช้าลง

พวกเธอเริ่มเล่นกันไปแล้ว ยังจะเรียกฉันมาอีกทำไม

เสี่ยวเฟิงเงยหน้าขึ้นมาเห็นฉันก็ร้องเรียกเสียงดัง “แดงโมๆ รีบมาดู ไฟนี่หน่อยสิว่าจะเล่นยังไง!”

ฉันเดินไปที่ด้านหลังของเธอ มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นไฟฟาก หมด ทางช่วย ฉันเลยบอก “เล่นๆ ไปเถอะ”

เพราะถึงยังไงก็ช่วยไม่ได้

จริงตามคาด เพราะเสี่ยวเฟิงกับซือจิ้งแพ้ไม่เป็นท่า จวงซวีไม่แสดง ท่าทีอะไร แต่หัวหน้าที่รวมทีมกับจวงซวีดีใจมาก เธอล้างไฟอย่างอารมณ์ดี พลางหันมาถามฉัน “เธอมาได้ไงนะ”

ฉันเซ็ง “พวกเธอเรียกฉันมาเอง โอเคมัย”

เสี่ยวเฟิงพูดด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิด “ขอโทษนะ แดงโม พอส่งข้อความ ให้เธอปู่ก็เห็นหรงหรงกับจวงซวีมาพอดี เราเลยลากพวกเขามาเล่นก่อน”

“ไม่เป็นไร เย็นนี้เลี้ยงหม้อไฟหมาล่าฉันก็พอ ฉันเอาหนังสือไปเก็บ ที่ห้องก่อน”

ฉันหมุนตัวเตรียมจากไปท่ามกลางเสียงประท้วงของเสี่ยวเฟิง หัวหน้า รับโทรศัพท์ พอวางสายก็ร้องลั่น “ตาแก่สมควรตาย! มาเรียกฉันไปพบ ตอนนี้! มือกำลังขึ้นเลย”

“ใครเธอ” ซือจิ้งถาม

“เมดิเตอร์เรเนียน”² เมดิเตอร์เรเนียนเป็นฉายาที่ทุกคนใช้เรียกคุณบัติ

² ลักษณะที่ตั้งของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เป็นพื้นที่ทะเลที่คั่นกลางทวีปยุโรปและดินแดน อานาโตเลียทางเหนือ ทวีปแอฟริกาทางใต้ และทวีปเอเชียทางตะวันออก

ที่มีผมล้านเลี่ยนเป็นวงตรงกลางศีรษะ

หัวหน้าโยนไฟทิ้ง มองฉันที่มองทรงทรงทื่ออย่างลั้งเล “ทรงทรง เธอมาเล่นต่อแล้วกัน”

ทรงทรงส่ายหน้า พุดยิ้มๆ “เธอก็รู้ว่าฉันเล่นไม่เป็น”

หัวหน้าหัวเราะคิกคัก แต่พอหันมาหาฉันก็เปลี่ยนโหมดทันที ออกคำสั่งเสียงดู “แดงโม เธอมาต่อ ต้องชนะเท่านั้น ห้ามแพ้!”

...ให้แตกทีมกับจวงซวีเนี่ยนะ

ฉันอึ้งไปนิดหนึ่ง ยังไม่ทันพุดอะไร ซือจิ้งก็หัวเราะเยาะ “น้อยๆ หน้อย ระดับพื้นๆอย่างเธอเนี่ยนะ”

ตอนย้ายกลับมาที่หอพักช่วงเทอมแรกปีสี่ ฉันเพิ่งจะหัดเล่นไปได้แปดในสิบส่วน ในกลุ่มเพื่อนร่วมหอพัก มาตรฐานจึงอยู่ระดับเดียวกับเสี่ยวเฟิง คือเป็นพวกฝีมือกาก คนที่จับคู่กับฉันจะต้องเหนื่อยตลอด ยิ่งถ้าเป็นคนอารมณ์ร้ายอย่างหัวหน้า พอฉันลงไฟผิดไปเป็นต้องบ่นไม่จบไม่สิ้น

จวงซวีจะอารมณ์ร้ายแบบนี้มีเยอะ

ฉันถูกหัวหน้าดึงให้นั่งลง ล้างไฟ และจั่วไฟ

แค่รับช่วงตาแรกฉันก็หมอบแต่้ม

ฉันกลัวการหมอบแต่้มที่สุด เพราะถ้าไม่หมอบแต่้มก็กลัวถูกคนอื่นจับได้ แต่ถ้าหมอบแต่้มก็กลัวถูกคนอื่นพลิกกลับ ยิ่งตีไฟในมือถือว่าไม่เลว N รอยล์ ไฟรองก็เบอร์ใหญ่มาก ยังมีคู่ต่อเนืองอีก แฉ็กๆ ฉันหมอบไฟด้วยอารมณ์แฉ่มซึ้น ซ่อนแต่้มไว้

ไฟของฉันดีจริงจึงเข้ากับจวงซวีได้ไม่เลว เสี่ยวเฟิงกับซือจิ้งหมดทำเสี่ยวเฟิงแพ้จนร้องเสียงโหยหวน ซือจิ้งบ่นอุบ

ไฟออกเร็วมาก ในมือฉันยังเหลืออยู่สามใบ ตามหลักคือหมด ฉันโล่งอกเพราะถือว่าไม่ต้องขายหน้าต่อหน้าจวงซวีอีก สวรรค์ช่วย

จังหวะนี้เอง อยู่ๆ ซือจิ้งก็ร้องขึ้น “เดี๋ยวก่อน ในมือเธอยังมีไฟอยู่ก็ไป”

“สามใบ”

“ทำไมพวกเรายังมีสี่ละ”

...

จวงชวียื่นมือไปจับไฟที่กลางโต๊ะก่อนงยหน้าบอก “เธอหมอบไฟไว้
เก้าใบ”

เสียวเฟิงกับซือจิ้งหัวเราะฮาๆ ดั่งลั่น โยนไฟ “ลงมาเองโดยอัตโนมัติ”
จวงชวีหัวเราะน้อยๆ ยื่นมือไปจัดไฟอย่างชำนาญ “คราวหน้าระวัง
หน่อย”

ฉันนึกว่าจะถูกดูด้วยสีหน้าเย็นๆ แต่เขากลับอารมณ์ดีมาก หรือ
เพราะฉันหมอบไฟผิดใบเลยทำให้ผลลัพธ์ออกมาดีแบบนี้

ตาที่สองทุกคนได้ไฟธรรมดาๆ ฉันตั้งใจมองไฟของจวงชวีจนเกือบ
ได้ก้าวขึ้น

ทุกก้าวต่อจากนั้นฉันระวังตัวมาก คอยมองเสียวเฟิงกับซือจิ้งว่าจะ
เดินเกมแบบไหน ขบคิดถึงรูปแบบการเดินไฟของจวงชวี...เป็นครั้งแรกที่
เล่นไฟแล้วรู้สึกเหนียวแบบนี้ ก่อนหน้านั้นเวลาแพ้ แค่ทำหน้าที่หนาอ้างว่าไฟ
ไม่ดีก็ได้ น้อยครั้งมากที่จะต้องสะสางกันให้ชัดๆ

พอเห็นว่าจะไปถึง A เสียวเฟิงถอนหายใจคล้ายจะยอมแพ้ “นี่!
พวกเธอใจตรงกันเกินไปรีเปล่า”

ทั้งที่เป็นคำพูดที่ไม่ได้มีอะไร แต่กลับทำให้ฉันหัวใจกระตุก หันไป
มองจวงชวีโดยไม่รู้ตัว เห็นเขากำลังก้มหน้ามองไฟในมืออย่างตั้งอกตั้งใจ
มุมปากคล้ายมีรอยยิ้มจางๆ แต่แวบเดียวก็หายไป

เล่นไฟ A หมดย่างราบรื่น ซือจิ้งโยนไฟทิ้ง “ไม่เล่นแล้ว พวกเธอ
เลี้ยงข้าวเราเลย!”

“หา? ทำไมเราต้องเลี้ยงล่ะ” คนแพ้มองเลี้ยงถึงจะถูกไม่ใช่เธอ

“ก็ตกลงกันก่อนเล่นว่าคนชนะต้องเลี้ยงข้าว” ซือจิ้งแอบยิ้ม “ไม่เชื่อ
เธอไปถามหัวหน้าสิ จวงชวีก็รู้”

ฉันมีมติบ อุดพุดกับจวงชวีไม่ได้ว่า “จ้ะนายจะเล่นจริงจังทำไม น่าจะ
บอกกันก่อน เรื่องเล่นให้ชนะ ฉันไม่ชัวร์ แต่เล่นให้แพ้ ชัวร์มาก”

จวงชวียิ้มน้อยๆ “ซีโกงไม่ดี”

...ยังมาทำเป็นเล่นอีก

ฉันปรายตามองทรงทรงอย่างนึกสงสัย เธอยิ้มน้อยๆ เหมือนกัน
ดูท่าทั้งคู่อจะอารมณ์ดี เมื่อวานคงเที่ยวกันสนุก

ความจริงเป็นแบบนี้ได้ก็ดี เพราะทำให้ดูเหมือนเพื่อนธรรมดาๆ
ที่หัวเราะเล่นไฟกันตามสบาย ไม่เลวเหมือนกัน...

ต่อให้ไม่ได้เป็นแฟนก็ไม่เป็นไร...

“นี่ ไม่ต้องมาทำคอตตกหน้าเศร้า” เสี่ยวเฟิงมองฉันเหยียดๆ “คุณหนู
ใหญ่ แม่คนรวย อย่างงักเลย จะว่าไป เธอชนะไฟชั้นเทพก็น่าจะพอใจ
แล้ว เสียอะไรบ้างนิดๆ หน่อยๆ จะได้สมดุลกันไง”

แต่กว่าฉันจะเล่นได้เทพต้องเหนื่อยแค่ไหน ยังโดนปล้นเงินอีกเนี่ยนะ

เดินบ่นไปจนถึงร้านเหล้าหลิน ฉันสั่งหมูสองไฟผัดเต้าหู้รมควัน

เสี่ยวเฟิง “แตงโม เธอเอาแต่กินเนื้อ³ อยากเนื้อมากไปรีเปล่า”

อยากเนื้อ...

“พรวด!”

ฉันกำลังดื่มน้ำ ผลคือสลัก ไอศกรีมเค้กไม่หยุด พี่สาว มีผู้ชายอยู่
นะยะ

เสี่ยวเฟิงทำหน้าที่ใสชื่อ ชื่อจิ้งตีเธอทีหนึ่ง ถามฉันว่า “ซีกวง เรื่อง
งานเธอเอาไง”

“อ้อ” ฉันพยักหน้า “คงเป็นสำนักงานบัญชีที่ฉันไปฝึกงานนั่นแหละ”

“ที่บ้านหาให้เธอ”

“ใช่”

“อยู่อู๋ซี?” ประโยคนี้จวงชวีถาม

³“กินเนื้อ” นอกจากความหมายตามตัวอักษรแล้ว ยังมีความหมายโดยนัยคือ การอยู่กินกัน
หรือมีเพศสัมพันธ์กัน

พยักหน้าต่อ

“โชคดีจัง” เสียวเฟิงถอนหายใจยาว

“เชอลีโชคดี ติดอันดับสุดท้ายเข้าหว่าเจิ้ง⁴ได้” ฉันทิ้งตาใส่ “อีกอย่างที่ออฟฟิศงานยุ่งมาก เห็นว่ายุ่งถึงขั้นตอนเย็นต้องทำโอทียันตีสาม แถมคนเข้าใหม่เงินเดือนน้อยมาก”

ภายในร้านอาหารมีแต่กลิ่นกับข้าวหอมฟุ้ง ทำเอาพยาธิในห้องฉันถูกระตุ้นขึ้นมา ฉันหันไปมองหมุสองไฟของตัวเองว่าทำเสร็จหรือยัง แต่กลับได้ยินเสียงเยิน ๆ ของจวงชวี

“ถ้าไม่ชอบก็หาเองสิ เอาแต่ติงงานที่คนอื่นหามาให้จะได้อะไรขึ้นมา”

⁴ เป็นชื่อเรียกย่อของมหาวิทยาลัยรัฐศาสตร์และกฎหมายภาคตะวันออก (East China University of Political Science and Law : ECUPL)